

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11Csp/183/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117219995
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2117219995.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: F. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.565,89 eura s príslušenstvom a o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 100,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ť zaplatiť žalobcovi sumu 1.157,63 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.157,63 eura od 27.09.2017 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n ť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 100,- eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 10 % trov konania.

V. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v rozsahu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 13.09.2017, doručenou tunajšiemu súdu dňa 14.09.2017, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 2.565,89 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.565,89 eura odo dňa doručenia žaloby až do zaplatenia, primerané finančné zadostučinenie v sume 100,- eur, ako aj náhradu trov konania. Hoci žalobca v úvode žaloby uviedol, že ide o zaplatenie 2.665,89 eura s príslušenstvom, súd mal s ohľadom na žalovanú sumu uvedenú v odôvodnení a petite žaloby (str. 7 a 11) za to, že išlo len o chybu v písaní.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa XX.XX.XXXX strany uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Žalovaný v dostatočnom časovom predstihu pred uzatvorením zmluvy žalobcovi neposkytol informácie vyžadované v zmysle § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, a teda porušil právnu úpravu už pred uzatvorením zmluvy. Žalobca ďalej uviedol, že v zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. V zmysle čl. 8 je v zmluve inkorporovaná Dohoda o poskytnutí služieb, ktorej predmetom je záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi službu spočívajúcu v možnosti odkladu

maximálne troch splátok úveru a záväzok žalobcu zaplatiť za službu odplatu vo výške 367,49 eura. Odplata sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver. Žalobca tak reálne prijal plnenie zo strany žalovaného vo výške 1.132,51 eura. Žalobca v dobrej viere mesačne od uzatvorenia zmluvy splácal sumu 77,05 eura. Žalobca žalovanému zaplatil celkovo sumu 3.698,40 eura, pozostávajúcu z istiny vo výške 1.132,51 eura a zmluvných úrokov vo výške 2.565,89 eura, čím si splnil všetky údajné záväzky zo zmluvy. Žalobca ďalej poukazoval na to, že výška úrokovej sadzby úveru 70,01% výrazne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy. Ďalej uviedol, že v zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 70,01% a RPMN vo výške 65,81 eura. Vzhľadom na skutočnosť, že hodnota RPMN uvedená v zmluve je nižšia ako úroková sadzba, je podľa žalobcu preukázané, že žalovaný nesprávne uviedol výšku RPMN. Poukazoval na to, že v zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky na istinu, úroky a poplatky. V predmetnej zmluve je síce uvedený počet splátok, avšak absentuje v nej konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca uviedol, že v zmluve absentuje adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Poukazoval na to, že v prípade absencie zákonných náležitostí je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Žalobca uviedol, že obohatenie žalovaného predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou reálne poskytnutou žalovaným, t.j. sumou 1.132,51 eura a sumou, ktorú žalobca zaplatil, t.j. 3.698,40 eura, t.j. sumu 2.565,89 eura, ktoré obohatenie je získané prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu, pričom ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného. Ďalej žalobca uviedol, že jeho zámerom nebolo uzatvorenie revolvingového úveru, jeho uzatvorenie mu bolo vnútené predpísanou formou zmluvy. Vzhľadom na to považuje dojednanie o revolvingu zámerne žalovaným inkorporované v zmluve za neplatné, v rozpore so zásadou dobrých mravov. Taktiež odplatu za Dohodu o službách inkorporovanú v zmluve považuje za rozpornú s dobrými mravmi, a preto neplatnú. Obdobné poplatky, ako sú v dohode o službách sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Nárok na primerané finančné zadostučinenie žalobca odôvodnil tým, že žalovaný sa úmyselne na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, pričom zároveň porušil predpisy spotrebiteľského práva. V replike žalobca uviedol, že matematicky nie je možné, aby ročná úroková sadzba bola vyššia ako údaj o RPMN, pretože do údajov o RPMN je zarátaný aj úrok. Zároveň poukazoval na to, že žalobca od žalovaného z dôvodu zaúčtovania poplatku za uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb inkorporovanej vo formulárovej zmluve obdržal reálne sumu 1.132,51 eura a nie žalovaným uvádzaných 1.500,- eur, istina tak reálne predstavuje sumu 1.132,51 eura. Žalovaný aj napriek reálnej istine úveru, ktorú predstavovala suma 1.132,51 eura, žalobcovi ročne úročil sumu vo výške 1.500,- eur. Skutočná výška RPMN pre úver pri uplatnení správneho výpočtu na úrovni 96,40% (namiesto žalovaným v zmluve uvádzaných 65,81%). Ďalej žalobca uviedol, že formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere bol podpísaný a vyplnený v ten istý deň ako bol podpísaný a vyplnený návrh na uzatvorenie zmluvy a žalobca tak nemal dostatok časového priestoru na porovnanie úveru s konkurenčnými ponukami. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa v exekučnom konaní domáha z identickej zmluvy (Zmluva o revolvingovom úvere č. 81000041923) plnenia, ktorého nárok bol vzhľadom na zastavenie exekúcie pochybný (no napriek tomu judikovaný rozhodcovským súdom), považuje žalobca námietku premlčania za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca bol zo strany žalovaného ako aj rozhodcovského súdu nútený plniť, pričom v prípade nesplácania by sa žalobca vystavil hrozbe exekučného konania. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, žalobca má za to, že išlo o priamy úmysel žalovaného, pričom minimálne nepriamy úmysel žalovaného možno považovať za jednoznačný. Žalovaný aj k dnešnému dňu stále prijíma od svojich klientov finančné prostriedky, ktoré sú plnením v priamom rozpore s právnou úpravou a zároveň je o takomto rozpore opakovane informovaný prostredníctvom právoplatných súdnych rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené považuje žalobca námietku premlčania za nedôvodnú. Na pojednávaní žalobca doplnil, že o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedel najskôr zaplatením poslednej splátky úveru, t.j. 12. mesiaca 2015, pričom deň bol špecifikovaný v žalobe, a to dňa 03.12.2015. Pokiaľ ide o jednotlivé platby žalobcu, ktorými sa mal žalovaný bezdôvodne obohatiť, žalobcu uviedol, že plnil na zmluvu riadne a včas, poslednú splátku zaplatil 03.12.2015. V podaní zo dňa 24.01.2018 potom žalobca doplnil, že skutočnosť, že žalobca zaplatil dňa 03.12.2015 poslednú splátku vo výške 77,05 eura nie je sporná, nakoľko túto skutočnosť potvrdil aj žalovaný vo vyjadrení zo dňa 09.11.2017. Žalobca bol v omeškaní s platením prvej splátky vo výške 77,05 eura (splatnej dňa 14.12.2011), ktorú však žalovanému uhradil. Žalobca následne žalovanému pravidelne mesačne uhrádzal splátku vo výške 77,05 eura od uzatvorenia zmluvy, t.j. od 01.01.2012 až do 14.11.2015 vo forme zrážok zo mzdy, ktoré boli realizované na žiadosť žalovaného pod hrozbou údajného vzniku škody na strane žalovaného. Žalobca tak žalovanému napokon zaplatil sumu 3.699,14 eura, čo potvrdil aj sám žalovaný. Žalovaný tak odo dňa 14.01.2013 prijímal plnenie bez právneho dôvodu. Sumu 100,- eur požaduje žalobca z dôvodu, že bol žalovaným uvedený do omylu,

bolo voči nemu v obdobnom prípade vydané rozhodcovské rozhodnutie a vedená exekúcia, pričom táto suma by mu mohla predmetnú ujmu zmierniť.

3. Ako dôkazy žalobca označil a predložil Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, Zmluvné dojednania, Oznámenie zo dňa 07.12.2015, Potvrdenie o zrážkach zo dňa 12.01.2018, Ukončenie zrážok zo mzdy zo dňa 07.12.2015, Žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 27.12.2011.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v tom zmysle, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je osobitným nárokom, ktorý nie je upravený spotrebiteľským právnym režimom, teda aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné posudzovať podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu vznáša námietku miestnej nepríslušnosti súdu a žiada, aby Okresný súd Trnava postúpil vec vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým je všeobecný súd žalovaného, t.j. v tomto prípade Okresný súd Bratislava I. Podľa žalovaného zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky (77,05 eura), termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - 14. deň v mesiaci, uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru, ako aj v Splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (48 splátok), teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky (v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy). Žalovaný tvrdí, že zmluva jednoznačne obsahuje náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Nakoľko ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. sú výsledkom implementácie smernice Rady 2008/48, je dôležité a podstatné vychádzať pri výklade § 9 ods. 2 písm. k) aj z jej ustanovení. Predmetná smernica má v rámci úniijného práva povahu plnej harmonizácie a na jej znenie sa preto pri výklade vnútroštátneho práva musí prihliadať. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne (v podobe prijímania právnych noriem) alebo aplikačne (v podobe rozhodovania svojich orgánov) prijímať odchylné ustanovenia. Skutočnosť, že tvrdenia žalobcu ohľadne nedostatkov v zmluve sú nesprávne, je možné podporiť aj poukázaním na fakt vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ako to prezentuje žalobca, predstavuje v podstate požiadavku, aby sa v zmluve o úvere uvádzala amortizačná tabuľka. Tou je (§ 9 ods. 5 ZoSÚ) tabuľka, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Žalovaný na základe uvedeného tvrdí, že zmluva obsahuje náležitosti týkajúce sa uvádzania počtu, výšky a termínov splatnosti splátok v súlade so zákonom. Žalovaný ďalej uviedol, že údaj o splatnosti poslednej splátky vyplýva nielen zo splátkového kalendára, ale aj z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy, a to 14.11.2015. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, pričom žalovaný poukazoval na článok 12.1 Zmluvných dojednaní. Podľa žalovaného žalobca žiadnym spôsobom nevysvetlil, ako dospel k záveru, že RPMN v zmluve je určená nesprávne, nepredložil žiadny dôkaz. Žalovaný tvrdí, že údaj o RPMN je uvedený správne v súlade s prílohou č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.. RPMN uvedená v zmluve vo výške 65,81% je správne uvedená RPMN, na preukázanie čoho žalovaný predkladá rozpis vzorca RPMN. Ďalej žalovaný uviedol, že odplata, ktorá je regulovaná v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatou, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej MF SR. Tá bola vo výške 45,11%. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné podľa žalovaného považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27%. Žalovaný uviedol, že žalobca bol oboznámený s parametrami úveru, a to prostredníctvom formulára, ktorý predkladá. K dohode o poskytnutí služby žalovaný uviedol, že dohoda je samostatným úkonom a jej vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda má právnu povahu individuálneho dojednania. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná, dlžník podpísaním tlačiva žiadosti/zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. Žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu z pohľadu uplynutia subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. Záverom žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania. V duplike žalovaný poukazoval na novelu zákona č. 129/2010 Z.z. a novelizované znenie § 9 ods. 2 písm. d) a i). Ďalej uviedol, že žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“. To, že žalobcovi bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v

zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý, ale skutočnosťou, že strany uzatvorili Dohodu o poskytnutí služby v zmysle čl. 8 zmluvy. Nakoľko dohoda o poskytnutí služby nie je podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o revolvingovom úvere, odplata podľa dohody sa nezapočítava do celkových nákladov a ani do výpočtu RPMN. Žalovaný ďalej uviedol, že aj za hypotetického pripustenia oprávnenosti požadovaného plnenia by bolo možné žalobcovi priznať iba sumu 77,05 eura zodpovedajúcu úhrade zo dňa 03.12.2015, vo zvyšku je nárok žalobcu premlčaný. V súvislosti s tvrdením žalobcu o 10-ročnej objektívnej lehote z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, žalovaný uviedol, že takýto záver a tvrdenie žalobcu nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti, alebo v dôkaze, ktorý by predložil či označil.

5. Ako dôkazy žalovaný predložil Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2011, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere.

6. Podľa § 41 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

7. Podľa § 19 písm. d) CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

8. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

9. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10. K námietke miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu súd (v súlade s § 42 CSP) uvádza, že ju nepovažoval za dôvodnú a neprihliadal na ňu, nakoľko miestna príslušnosť tunajšieho súdu je daná ustanovením § 19 písm. d) CSP, keďže ide v zmysle § 290 CSP o spotrebiteľský spor, pretože ide o spor medzi dodávateľom (žalovaným) a spotrebiteľom (žalobcom) súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou a žalobca je spotrebiteľom, ktorý má bydlisko v obvode tunajšieho súdu. Na uvedenom nič nemení to, že žalobca si neuplatňuje nárok na plnenie zo zmluvy, ale uplatňuje si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže tento nárok so spotrebiteľskou zmluvou uzavretou medzi stranami sporu nepochybne priamo súvisí.

11. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými stranami, keď na pojednávaní predchádzajúcom vyhlásení rozsudku pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti, pričom z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav:

12. Žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX. Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi revolvingový úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 48-ich mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 77,05 eura. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01 % a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 65,81 %. Rovnako, ročná percentuálna miera nákladov revolvingu bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 64,19 % a v časti 6. ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 60,19 %. Priemerná RPMN za úver bola uvedená vo výške 45,11 %. V rámci zmluvy o revolvingovom úvere bola tiež obsiahnutá Dohoda o poskytnutí služby zo dňa 20.10.2011, ktorou sa žalovaný zaviazal ako veriteľ poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 367,49 eura. Žalobcovi bol zo strany žalovaného poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur, pričom došlo k započítaniu pohľadávky veriteľa vo výške 367,49 eura, z ktorého dôvodu bola žalobcovi vyplatená suma 1.132,51 eura.

13. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

14. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

15. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 499 OBZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

17. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

18. Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

19. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

20. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

21. Podľa § 52 ods. 1 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 53 ods. 6 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

23. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný

24. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák.č. 250/2007 Z.z.“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná

praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

26. Podľa § 2 písm. u) a r) zák.č. 250/2007 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie u) odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, r) podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil.

27. Podľa § 4 ods. 8 zák.č. 250/2007 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

28. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

29. Podľa § 100 ods. 1 a 2 veta prvá OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. (1) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. (2)

30. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

31. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (1) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. (2)

32. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

33. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

34. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

35. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Podľa § 3 ods. 5 veta posledná zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“), spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

37. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa XX.XX.XXXX pod č. XXXXXXXXXXXX. uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere, v rámci nej aj Dohodu o poskytnutí služby, že žalobcovi bola (z dôvodu započítania sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500,- eur so sumou odplaty za službu vo výške 367,49 eura) vyplatená zo strany žalovaného celkom suma 1.132,51 eura, a že žalobca zaplatil žalovanému celkom sumu 3.698,40 eura. V konaní sa žalobca domáhal vydania sumy 2.565,89 eura od žalovaného, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a dohodu o poskytnutí služby za neplatnú, a preto sa žalovaný o túto sumu zmluvných úrokov bezdôvodne obohatil.

38. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady lex specialis derogat legi generali má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa.

39. Nakoľko zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Podľa tvrdenia žalovaného mal byť dátum splatnosti poslednej splátky úveru uvedený žalovaným v listine pod názvom Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Takýto listinný dôkaz však v konaní predložený nebol. Žalovaný odkazoval (na strane 4 jeho vyjadrenia k žalobe), že toto oznámenie malo byť v konaní žalobcom predložené spolu so zmluvou. K žalobe však uvedené oznámenie priložené nebolo, ale prílohou bolo len Oznámenie zo dňa 07.12.2015 (č.l. 16), ktoré je oznámením o ukončení zmluvného vzťahu. Žalovaný sám Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi v konaní ako dôkaz nepredložil, hoci on niesol dôkazné bremeno tvrdenia o jeho existencii. Žalobca existenciu Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi síce uznal, pričom však uviedol, že takýto dokument mu bol zaslaný až dodatočne po podpise samotnej zmluvy, ktoré skutkové tvrdenie žalobcu žalovaný nepoprel, a preto sa považuje za nesporné. Okrem toho, že v konaní nebolo preukázané, že by oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo žalobcovi predložené pri podpise zmluvy z jeho strany, zároveň nebolo preukázané, že by žalobca oznámenie prijal písomnou formou, a preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 77,05 eura, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru

splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Pokiaľ ide o výšku RPMN, zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobca neprijal písomnou formou, preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených dôvodov považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 ZoSÚ je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväžiť. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalovaný uviedol, že tento údaj sa nachádza v čl. 12.1 Zmluvných dojednaní, kde sa však takéto dojednanie nenachádza. Ak mal byť uvedený údaj obsiahnutý v čl. 15.1 Zmluvných dojednaní, súd uvádza, že keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, a nie v zmluvných dojednaniach, uvedených miniatúrnym písmom, ukryté v rámci článku pod názvom „15. Oznamovanie a doručovanie“, ktoré zmluvné dojednania žalobca ani nepodpísal.

40. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“ Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku č.k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017, kde uviedol, že „odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 23.02.2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona, nebolo ďalej potrebné skúmať a vyhodnocovať, či v zmluve absentuje aj ďalšia obligatórna náležitosť, odvolací súd sa preto z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nezaoberal otázkou, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i), ako konštatoval súd prvej inštancie.“

41. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti, o výške RPMN a o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti a o RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o

spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

42. V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... 32. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy.

43. Ako už súd uviedol, v prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru.

44. Súd dodáva, že okrem vyššie uvedeného bolo potrebné vyhodnotiť výšku úrokovej sadzby 70,01 % ročne ako neprímerane vysokú, a preto odporujúcu dobrým mravom, nakoľko podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 10,71 % uplatňovanú v čase uzavretia zmluvy bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, ktorú výšku tvrdenú žalobcom v žalobe žalovaný nesporeval. Pod pojem „odplata obvyklá na finančnom trhu“ je potrebné pritom zahrnúť aj odplatu obvykle požadovanú komerčnými bankami pri poskytovaní spotrebiteľských úverov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/703/2014 zo dňa 24.11.2015). Súd má však za to, že odplatu je potrebné považovať za neprímerane vysokú aj keby len s prihliadnutím na priemernú RPMN (45,11%), ktorú prevyšovala o takmer 25 percentuálnych bodov, čo je potrebné považovať za podstatné prevýšenie. Dohodnutá úroková miera v rozsahu 70,01% ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 OZ) podľa § 39 OZ neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016).

45. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 20.10.2011, táto bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný sa na základe dohody zaviazal poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení stanovených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Odplata za túto službu vo výške 367,49 eura pritom dosahuje takmer 25% z poskytnutej výšky úveru a zároveň sa takouto odplatou dojednaná odplata za úver vo výške 2.198,40 eura (3.698,40 - 1.500,00) navyšuje o sumu 367,49 eura, teda o viac ako 16%.

46. Nakoľko právny úkon uzavretia Dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru.

47. Súd má za to, že pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služby (ktorá má formu predtlačeneho formulára) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobcovi ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uzavretia uvedenej dohody, a to najmä s ohľadom na jej odplatosť vo výške takmer 25% z poskytnutej sumy úveru.

48. Žalovaný takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi, pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Zároveň použitím obchodnej praktiky došlo k podstatnému narušeniu ekonomického správania žalobcu ako priemerného spotrebiteľa, nakoľko obchodná praktika bola žalovaným využitá na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Je nepochybné, že žalovaný tým, že nevysvetlil žalobcovi všetky dôsledky podpísania dohody o poskytnutí služby z jeho strany (najmä navýšenie celkovej sumy odplaty o viac ako 16%), narušil ekonomické správanie žalobcu ako spotrebiteľa, v dôsledku ktorého urobil rozhodnutie, ktoré by ako informovaný spotrebiteľ inak neurobil.

49. Súd má za to, že nie je dôvodné očakávať, že by sa spotrebiteľ v prípade, že by mu boli poskytnuté podstatné informácie zo strany žalovaného, rozhodol podpísať uvedenú dohodu o poskytnutí služby, keď v takom prípade pri poskytnutom úvere 1.500,- eur by mal dlžník celkovo uhradiť sumu 4.065,89 eura (3.698,40 eura + 367,49 eura), pričom by za takto zvýšenú odplatu nemal dostať adekvátne protiplnenie. Služba pre žalobcu mala spočívať v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch splátok, aj to len za splnenia podmienok uvedených v čl. 8.2 (práceschopnosť dlhšia ako 3 týždne alebo ak bol s dlžníkom skončený pracovný pomer, pričom nárok na odklad nemá, ak bol v omeškaní s úhradou splátky dlhšie ako 30 dní). Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprimeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho súd poukazuje na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver.

50. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpisovaní Zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktikou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o samostatnosti dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Samostatnosť dohody vylučuje aj skutočnosť, že text dohody je obsiahnutý v rámci článkov zmluvy o úvere a nejde o samostatný dokument. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/279/2014 zo dňa 21.10.2015, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom odvolací súd uviedol, že „zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede pretlačeneho formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“

51. Súd teda dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák.č. 250/2007 Z.z.. Zároveň súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytnutí služby bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a tým obchádzať § 53 ods. 6 OZ. Zároveň došlo k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný dosiahol to,

že odplatu za službu nezapočítal do výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu súd Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 20.10.2011 považuje za priečiacu sa dobrým mravom a zároveň za obchádzajúcu zákon, preto v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Zároveň bolo neplatné aj dojednanie o započítaní, nakoľko bolo súčasťou dohody, ktorá je neplatná ako celok a dojednanie o započítaní nie je možné od nej oddeliť. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné vychádzať z toho, že žalovaný z poskytnutého úveru vo výške 1.500,- eur čerpal sumu 1.132,51 eura, keď k započítaniu nedošlo, nakoľko záväzok žalobcu plniť z dohody pre jej neplatnosť nevznikol.

52. Z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu v spojení so Žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 27.12.2011 a Potvrdením o zrážkach zo dňa 12.01.2018 vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému splátku splatnú dňa 14.12.2011 vo výške 77,05 eura, zrážkami zo mzdy žalobcu boli uhradené splátky za obdobie od 1/2012 do 11/2015 v celkovej sume 3.545,73 eura a žalobca uhradil poslednú splátku vo výške 77,05 eura dňa 03.12.2015. Celkom tak žalobca žalovanému zaplatil sumu 3.699,83 eura, z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia vo výške 2.567,32 eura (3.699,83 - 1.132,51). Nakoľko si však žalobca uplatňoval sumu nižšiu vo výške 2.565,89 eura, predstavujúcu zmluvné úroky, pričom uvedená suma medzi stranami nebola sporná, súd vychádzal z tejto nižšej sumy, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť dohody o poskytnutí služby nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru.

53. V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

54. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnemu vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov. V konaní ide o právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ.

55. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“ V priebehu konania žalobca uviedol, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedel najskôr zaplatením poslednej splátky úveru, t.j. dňa 03.12.2015. To znamená, že s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca nemá právnické vzdelanie a z ničoho nevyplýva, že by už skôr vedel, že plní viac ako bol povinný (ani žalovaný uvedené nepreukázal), dospel súd k záveru, že najskôr po uhradení poslednej splátky dňa 03.12.2015 žalobca zistil, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Niet totiž logického dôvodu, aby žalobca plnil žalovanému s vedomím, že plní bez právneho dôvodu, a ani žalovaný nepreukázal, že by žalobca o bezdôvodnom obohacovaní sa žalovaného vedel už skôr ako 03.12.2015. Uvedený dátum je potom tým najskorším, od ktorého mohla začať plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby, a keďže žaloba bola podaná na súde dňa 14.09.2017, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

56. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru. Námietka premlčania vznesená žalovaným bola potom s poukazom na trojročnú objektívnu

premlčiaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný fakticky získal bezdôvodné obohatenie) vznesená čiastočne dôvodne, pretože žaloba bola podaná včas len pokiaľ ide o splátky zaplatené žalobcom 3 roky spätne od podania žaloby, teda všetky plnenia urobené žalobcom pred dňom 14.09.2014 sú premlčané. Nepremlčané zostali plnenia urobené od októbra 2014, keď z dôvodu, že žalobca nepreukázal, v ktorý deň došlo k plneniu v mesiaci september 2014, súd považoval plnenie urobené v mesiaci september 2014 za premlčané, nakoľko nie je vylúčené, že bolo urobené pred 14.09.2014. Súd potom vo výroku I. rozsudku žalobcovi priznal ako bezdôvodné obohatenie nepremlčané plnenia urobené v mesiacoch 10/2014-12/2015 v celkovej sume 1.157,63 eura, ktoré vyplývajú z Potvrdenia o zrážkach zo dňa 12.01.2018 (č.l. 75) a z nespornej skutočnosti uhradenia sumy 77,05 eura žalobcom dňa 03.12.2015 (14 x 77,05 eura + 1,88 eura + 77,05 eura).

57. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. S poukazom na uvedené, súd uzavrel, že žalovaný bol na plnenie preukázateľne vyzvaný doručením žaloby prostredníctvom súdu dňa 25.09.2017 (doručenka na č.l. 25). Žalovaný bol potom povinný plniť v zmysle § 563 OZ nasledujúci deň po doručení, pričom do omeškania sa dostal nasledujúci deň po tom. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa pri sume bezdôvodného obohatenia 1.157,63 eura dostal do omeškania dňa 27.09.2017 (25.09.2017 doručená výzva na plnenie, 26.09.2017 deň splatnosti, 27.09.2017 prvý deň omeškania), a preto mu súd priznal úrok z omeškania z priznanej sumy od uvedeného dátumu vzniku omeškania, a vo zvyšku žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, keď žalobca žiadal úrok z omeškania už odo dňa doručenia žaloby. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 27.09.2017, keď výška základnej úrokovej sadzby bola 0,00 %, žalobca tak má v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (5 + 0,00 %) ročne zo sumy 1.157,63 eura od 27.09.2017 do zaplatenia.

58. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanvej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčiaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jeho úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanému poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Zároveň súd poukazuje na to, že na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovil žalovaný, ktorý dlhodobo a legálne vystupuje z pozície poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Žalovaný podnikal v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov dlhodobo, pričom zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa mu tieto peniaze vrátili aj so ziskom, ktorý zisk predstavovali úroky za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2011, v ktorom čase mal žalovaný v predmete podnikania uzatváranie zmlúv, ktorými poskytoval finančné prostriedky za účelom zisku, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ očakával zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať spätne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“ Ak žalobca poukazoval na to, že žalovaný aj k dnešnému dňu stále prijíma od svojich klientov finančné prostriedky, ktoré sú plnením v priamom rozpore s právnou úpravou a zároveň je o takomto rozpore opakovane informovaný prostredníctvom právoplatných súdnych rozhodnutí, súd poukazuje na to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie nie je možné odôvodniť rozhodnutiami súdov v iných veciach, v ktorých súdy

neposudzovali právny vzťah strán sporu z tohto konania (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/746/2015 zo dňa 01.10.2015). Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že absenciu zákonom požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, čím dal žalobcovi ako spotrebiteľovi účinný nástroj na to, aby sa v zákonom stanovenej premlčacej dobe bránil voči popísaným postupom žalovaného ako poskytovateľa úveru (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016).

59. Keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

60. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovaným za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Ak žalobca poukazoval na to, že v exekučnom konaní sa žalovaný domáhal plnenia zo zmluvy, a že žalobca bol zo strany žalovaného, ako aj rozhodcovského súdu, nútený plniť, uvedené sa netýkalo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ale Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Skutočnosť, že v prípade nesplácania záväzku z prejednávanej zmluvy by sa žalobca vystavil hrozbe exekučného konania, nemôže samo o sebe viesť k záveru o námietke premlčania v rozpore s dobrými mravmi, naviac, keď žalovaný sám uhradil len prvú a poslednú splátku, pričom ostatné mu boli zrazené zo mzdy.

61. Súd odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.“ Súd nenašiel žiaden výnimočný dôvod, pre ktorý by malo byť vznesenie námietky premlčania žalovaným odporujúce dobrým mravom.

62. V časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia mal súd za to, že žaloba je dôvodná. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a že dohoda o poskytnutí služby je neplatná a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Hoci v časti bola žaloba zamietnutá, dôvodom bolo iba premlčanie nároku, nie skutočnosť, že by tvrdený nárok nevznikol. Zákon (§ 3 ods. 5 ZoOS) pritom neurčuje, či musí byť žalobca - spotrebiteľ úspešný v plnom rozsahu, požaduje len, aby si spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi, ktorá podmienka bola splnená.

63. Súd poukazuje na rozdiel medzi znením ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS do 09.06.2013 („Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.“) a znením ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS od 10.06.2013 („Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“) Z uvedeného je zrejmé, že novšie znenie ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože v súčasnosti sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti

spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť mu ujmu. V tu prejednávanej veci je však možné konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, a to spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov, a to až vo výške 2.565,89 eura. Súd dodáva, že analogická aplikácia ustanovenia § 13 ods. 2 OZ nie je možná, keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, ako aj sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/169/2016 zo dňa 11.04.2017). Súd výšku primeraného finančného zadosťučinenia požadovanú žalobcom považoval za primeranú okolnostiam prípadu (najmä vo vzťahu k preplatku žalobcu), a preto jej vo výroku III. vyhovel.

64. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu za dôvodnú v časti uvedenej vo výroku I. rozsudku, t.j. zaplataenia istiny 1.157,63 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.157,63 eura od 27.09.2017 do zaplataenia, a v časti uvedenej vo výroku III. rozsudku, t.j. zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sumy súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v primeranej lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP. Vo zvyšnej časti súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, a to z dôvodu premlčania časti nároku žalobcu (prihliadajúc na námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného) a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania (prihliadajúc na ustanovenie § 563 OZ).

65. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

66. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. (2)

67. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

68. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

69. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania strán sporu bolo potrebné prihliadnuť na to, že išlo o konanie o viacerých čiastkových nárokoch, a preto bolo potrebné postupovať pri každom uplatnenom nároku samostatne a úspech a neúspech strán sporu posudzovať osobitne pre ten-ktorý nárok, s tým, že započítanie nárokov nie je možné.

70. K uvedenej otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3MCdo 11/2011 zo dňa 11.10.2012, kde uviedol, že „v prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov (§ 142 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.), ďalej zväziť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu (§ 142 ods. 3 O.s.p.), a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní.“ Okrem toho súd tiež poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/262/2016-49 zo dňa 08.02.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „pri rozhodovaní o nárokoch so samostatným skutkovým základom treba úspech a neúspech strany posudzovať vždy osobitne, podľa toho, v ktorom samostatne uplatniteľnom nároku by mohla byť tá ktorá strana úspešná a v ktorom zase nie. Trovy konania preto treba oddeliť a osobitne o nich rozhodnúť vo vzťahu ku každému nároku zvlášť. Ak ide o práva so samostatným skutkovým základom, nie je vylúčené, že povinnosti na náhradu trov konania sa určujú aj osobitne tak, že žalovaná môže byť zaviazaná k náhrade trov konania žalobkyni a žalobkyňa k náhrade trov konania žalovanej. Treba zdôrazniť, že súd nemôže nikdy kompenzovať obe vzájomné pohľadávky na týchto trovách svojím rozhodnutím. Môžu tak urobiť strany na základe dohody alebo jednostranného úkonu podľa hmotnoprávnych predpisov. Rovnaký právny názor už bol vyslovený Najvyšším súdom vo veci 3Cz/13/1969 z 24.6.1969, zverejnenom pod R-28/1970.“

71. O nároku na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keď žalobcovi bola z uplatnenej istiny priznaná suma 1.157,63 eura s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 45% a hrubý úspech žalovaného 55%, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 10% (55-45). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 10% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku.

72. O nároku na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v tejto časti konania v plnom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého tohto konania v rozsahu 10% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku V. rozsudku.

73. Súd pritom pri žiadnom z nárokov nezistil (a v konaní ani neboli tvrdené) také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bola namieste aplikácia ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania žalovaného (výrok IV.), ako aj o výške náhrady trov konania žalobcu (výrok V.) bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).